

1

Zou je alsjeblieft willen ophouden met het doodmaken van mijn bok?

Dure les: Ga koffiedrinken met een Walkure, en je wordt opgescheept met de rekening en een lijk.

Ik had Samirah al-Abbas al bijna zes weken niet gezien, dus toen ze vanuit het niets opbelde en zei dat we moesten praten over een zaak van leven en dood, ging ik meteen akkoord.

(Technisch gesproken ben ik al dood, waardoor dat hele ‘op leven en dood’-gedoe op mij niet van toepassing was, maar Sam klonk ongerust.)

Toen ik aankwam bij de Thinking Cup in Newbury Street was ze er nog niet. Het was er zoals gewoonlijk afgestampt, dus ik ging in de rij staan voor de koffie. Een paar seconden later vloog Sam – letterlijk – pal over de hoofden van de klanten naar binnen.

Niemand gaf een krimp. Gewone stervelingen zijn niet goed in het oppikken van magische dingen – gelukkig maar, want anders zou heel Boston het grootste deel van de tijd paniekerig rondhollen vanwege alle reuzen, trollen, monsters en *einherjar* met strijdbijlen en lattes.

Sam kwam naast me neer in haar schooluniform – witte sneakers, kaki broek en een blauwe bloes met lange mouwen en het logo van de King Academy. Haar haar ging schuil onder een groene hi-jab. Aan haar riem hing een bijl. Ik wist bijna zeker dat de bijl geen standaard kledingvoorschrift was.

Ik was blij om haar te zien, maar het viel me op dat de huid onder haar ogen donkerder was dan anders. Ze stond te zwaaien op haar benen.

‘Hé,’ zei ik. ‘Je ziet er vreselijk uit.’

‘Ook fijn om jou weer te zien, Magnus.’

‘Nee, ik bedoel... niet vreselijk in de zin van “anders dan normaal”-vreselijk. Gewoon vreselijk in de zin van “uitgekakt”’

‘Zal ik een schep halen zodat je het gat nog ietsje dieper kunt maken?’

Ik hief mijn handen in overgave. ‘Wat heb je de afgelopen anderhalve maand uitgespookt?’

Haar schouders verstrakten. ‘De hoeveelheid huiswerk dit semester was *killing*. Na schooltijd geef ik kinderen bijles. Daarnaast, zoals je je misschien herinnert, heb ik mijn parttimebaan van zielen oogsten en top secret missies uitvoeren voor Odin.’

‘Jullie jongeren van tegenwoordig toch met je drukke agenda.’

‘En dan heb ik ook nog... vliegles.’

‘Vliegles?’ We schoven een stukje naar voren in de rij. ‘Je bedoelt in een vliegtuig?’

Ik wist dat Sam ooit beroepsopiloot wilde worden, maar ik had me niet gerealiseerd dat ze al vlieglessen aan het nemen was. ‘Mág dat als je zestien bent?’

Haar ogen glinsterden van opwinding. ‘Mijn grootouders hadden het nooit kunnen betalen, maar de Fadlans kennen iemand die een vliegschool heeft. Het is ze uiteindelijk gelukt om Jid en Bibi ervan te overtuigen...’

‘Ah.’ Ik grinnikte. ‘De lessen waren dus een cadeautje van Amir.’

Sam bloosde. Ze is de enige tiener die ik ken die een verloofde heeft en het is schattig om te zien hoe verlegen ze wordt als ze het over Amir Fadlan heeft.

‘Die lessen waren het aardigste, het attentste...’ Ze zuchtte mistroostig. ‘Genoeg daarover. Ik heb je niet hierheen laten komen om over mijn dagindeling te praten. We hebben een afspraak met een informant.’

‘Een informant?’

‘Dit zou wel eens de langverwachte doorbraak kunnen zijn. Als zijn informatie goed is...’

Sams telefoon zoemde. Ze viste hem uit haar zak, keek op het scherm en vloekte. ‘Ik moet ervandoor.’

‘Je bent er net.’

‘Walkure-business. Mogelijk code drie-acht-één: heroïsche dood in aantocht.’

‘Dat verzin je.’

‘Niet.’

‘Dus... iemand denkt dat hij gaat sterven en sms’t jou dan: “Ik ga eraan! Met spoed Walkure nodig!” gevolgd door een hele rij huilen-de emoji’s?’

‘Ik meen me te herinneren dat ik ook jóúw ziel naar het Walhalla heb gebracht. Jij had me niet ge-sms’t.’

‘Nee, maar ik ben speciaal.’

‘Ga buiten aan een tafeltje zitten,’ zei ze. ‘Praat met mijn informant. Ik ben zo snel mogelijk terug.’

‘Ik weet niet eens hoe je informant eruitziet.’

‘Als je hem ziet herken je hem,’ drukte Sam me op het hart. ‘Wees dapper. En bestel een scone voor me.’

Ze vloog als Supermoslima de koffiebar uit en liet mij betalen voor onze bestelling.

Met twee grote koffies en twee scones ging ik buiten aan een tafeltje zitten.

De lente was vroeg dit jaar in Boston. De resten smerige sneeuw hingen nog als tandplak aan de stoepranden, maar de witte en rode knoppen in de kersenbomen stonden op barsten. De etalages van de dure boetieks hingen vol met gebloemde jurkjes in pasteltinten. Toeristen slenterden genietend van de zon voorbij.

Terwijl ik zo comfortabel buiten zat in mijn pas gewassen jeans, t-shirt en spijkerjasje, realiseerde ik me dat dit de eerste lente was in drie jaar dat ik geen dakloze was.

Afgelopen maart had ik uit vuilnisbakken gegeten. Ik had onder een brug in de Public Garden geslapen en rondgehangen met mijn

buddy's Hearth en Blitz. Ik was de politie uit de weg gegaan en was in grote lijnen bezig geweest met proberen te overleven.

Toen, twee maanden geleden, was ik gestorven tijdens een gevecht met een vuurreus. En was ik in Hotel Walhalla ontwaakt als een van Odins *einherji*-krijgers.

Nu had ik schone kleren. Ik douchte elke dag. Ik sliep elke nacht in een comfortabel bed. Ik kon aan dit cafétafeltje zitten en dingen eten waarvoor ik echt betaald had, zonder me zorgen te maken wanneer de bediening me te verstaan zou geven dat ik weg moest wezen.

Sinds mijn wedergeboorte was ik gewend geraakt aan een hoop rare dingen. Ik had door de Negen Werelden gereisd waar ik noordse goden had ontmoet, elfen, dwergen en een stel monsters met namen die ik niet kon uitspreken. Ik had een magisch zwaard gescoord dat nu in de vorm van een runenstein als een hanger om mijn nek hing. Ik had zelfs een hallucinerend gesprek gehad met mijn nicht Annabeth over de Griekse goden die rondhingen in New York en die háár het leven zuur maakten. Blijkbaar wemelde het in Noord-Amerika van de oude goden. Het was een regelrechte epidemie.

Dat had ik allemaal leren accepteren.

Maar op een mooie voorjaarsdag gewoon weer in Boston op een terrasje zitten als een doodnormale sterveling?

Dat voelde raar.

Ik liet mijn blik over de menigte voetgangers dwalen, op zoek naar Sams informant. *Als je hem ziet herken je hem*, had ze gezegd. Ik vroeg me af wat voor informatie die gast zou hebben en waarom Sam dacht dat het een zaak van leven en dood was.

Mijn blik bleef hangen bij een winkelpand op de hoek. Boven de deur hing, trots glanzend, nog het koper met zilveren bord van BLITZEN'S BEST, maar de winkel zelf was geblindeerd. Het glas van de deur was dichtgeplakt met papier, waar met een rode viltstift haastig een bericht op was gekrabbeld: *Wegens verbouwing gesloten. Binnenkort weer open!*

Ik had gehoopt Samirah ernaar te kunnen vragen. Ik had geen

idee waarom mijn oude vriend Blitz plotseling was verdwenen. Een paar weken geleden was ik er een keer langsgelopen en had gezien dat de winkel dicht was. Sindsdien had Blitz noch Hearth van zich laten horen, wat niets voor hen was.

Ik ging zo in mijn mijmeringen op dat ik onze informant pas zag toen hij bijna boven op me zat. Maar Sam had gelijk gehad: hij was niet echt te missen. Je ziet niet elke dag een geitenbok in een regenjas.

Tussen zijn gekromde hoorns zat een porkpie-hoed geklemd. Op zijn neus balanceerde een zonnebril. Zijn regenjas bleef voortdurend haken achter zijn hoeven.

Ondanks zijn slimme vermomming herkende ik hem. Het was de bok die ik in een andere wereld had gedood en opgegeten, een emotionele hechtingservaring die je niet snel vergeet.

‘Otis,’ zei ik.

‘Ssst!’ zei hij. ‘Ik ben incognito. Noem me maar... *Otis*.’

‘Ik weet niet of dat is hoe “incognito” werkt, maar oké.’

Otis, alias Otis, klom op de stoel die ik voor Sam had gereserveerd. Hij vouwde zijn achterpoten onder zich en legde zijn voorhoeven op het tafeltje. ‘Waar is de Walkure? Is zij ook incognito?’ Hij tuurde naar het papieren zakje alsof Sam zich daarin zou hebben verstopt.

‘Samirah moest een ziel gaan oogsten,’ zei ik. ‘Ze is zo terug.’

‘Het is vast fijn om een doel in het leven te hebben,’ verzuchtte Otis. ‘Maar bedankt voor het eten.’

‘Die is niet voor...’

Otis griste Sams scone van tafel en begon hem op te eten, met zakje en al.

Een ouder echtpaar aan het tafeltje naast ons wierp een blik op mijn bokkenvriend en glimlachte. Misschien dat hun sterfelijke zintuigen hem zagen als een schattig kindje of een grappige hond.

‘Zo.’ Gepijnigd keek ik toe hoe Otis de scone verorberde en de re vers van zijn regenjas onder de kruimels bedolf. ‘Je had ons iets te vertellen?’

Otis liet een boer. ‘Het gaat over mijn meester.’

‘Thor.’

Otis kromp ineem. ‘Ja, over hem.’

Als ik voor de dondergod had gewerkt zou ik ook ineem zijn gekrompen bij het horen van zijn naam. Otis en zijn broer Marvin trokken de wagen van de god. Ze voorzagen Thor ook van een oneindige voorraad bokkenvlees. Elke avond werden ze door Thor gedood en opgegeten als avondmaal. Elke ochtend werden ze door Thor weer tot leven gewekt. En daarom moeten jullie doorleren, jongens en meisjes – zodat je als je groot bent geen baan hoeft te nemen als magische bok.

‘Ik heb eindelijk een aanwijzing,’ zei Otis, ‘over “een zeker voorwerp” dat mijn meester kwijt is.’

‘Je bedoelt zijn ha...’

‘Niet hardop zeggen!’ zei Otis gealarmeerd. ‘Maar, inderdaad... zijn “ha”’

In gedachten ging ik terug naar januari, toen ik de dondergod voor het eerst had ontmoet. Gezellig rond het kampvuur, luisterend naar Thor die winden liet, over zijn favoriete televisieshows praatte, winden liet, klaagde over zijn hamer die hij kwijt was en die hij gebruikte om reuzen te doden en zijn favoriete televisieshows te streamen, en winden liet.

‘Is die nog stééds kwijt?’ zei ik.

Otis klakte met zijn voorhoeven op het tafelblad. ‘Officiéel natuurlijk niet, nee. Als de reuzen zeker wisten dat Thor zijn je-weet-wel kwijt was, dan zouden ze de sterfelijke werelden binnenvallen, alles vernietigen en mij in een heel diepe depressie storten. Maar onofficieel... ja. We hebben maandenlang vruchteloos gezocht. Thors vijanden worden steeds brutaler. Ze voelen zwakte. Ik zei nog tegen mijn therapeut dat het me doet denken aan toen ik als kind in het geitenhok stond en die bullebakken me kwamen taxeren.’ Otis kreeg een starende blik in zijn gele bokkenugen. ‘Ik denk dat mijn traumatische stress toen is begonnen.’

Dit was het signaal voor mij om de komende paar uur met Otis over zijn gevoelens te praten. Maar aangezien ik een vreselijk ie-

mand ben, zei ik alleen maar: ‘Ik voel met je mee’ en veranderde van onderwerp.

‘Otis,’ zei ik, ‘de vorige keer dat we bij jullie waren hebben we Thor een mooie ijzeren staf bezorgd als wapen achter de hand. Hij is niet bepaald weerloos.’

‘Nee, maar de staf is niet zo goed als de... “ha”. Hij boezemt de reuzen niet dezelfde vrees in. En Thor wordt ook chagrijnig als hij zijn shows op de staf probeert te bekijken. Het scherm is piepklein en de resolutie is om te huilen. Ik vind het niet fijn als Thor chagrijnig is. Dan heb ik moeite om mijn happy plekje te vinden.’

De helft van wat hij zei snapte ik niet: waarom kostte het Thor zo veel moeite om zijn eigen hamer te vinden; hoe had hij het zo lang geheim kunnen houden voor de reuzen; en het feit dat Otis de bok een happy plekje zou hebben.

‘Dus Thor wil dat we hem helpen,’ gokte ik.

‘Niet officieel.’

‘Natuurlijk niet. We zullen allemaal een regenjas en een zonnebril moeten dragen.’

‘Wat een goed idee,’ zei Otis. ‘Hoe dan ook, ik heb tegen de Walkure gezegd dat ik haar op de hoogte zou houden aangezien zij belast is met Odins... eh, speciale missies. Dit is de eerste goeie aanwijzing die ik heb ontvangen met betrekking tot de locatie van het “zekere voorwerp”. Mijn bron is betrouwbaar. Hij is ook een bok en loopt bij dezelfde psychiater als ik. Hij had een gesprek opgevangen op zijn erf.’

‘Jij wilt dat wij een aanwijzing volgen die is gebaseerd op een boerderijroddel die jou in de wachtkamer van je psychiater is doorverteld?’

‘Dat zou geweldig zijn.’ Otis leunde zo ver naar voren dat ik vreesde dat hij uit zijn stoel zou vallen. ‘Maar jullie zullen voorzichtig te werk moeten gaan.’

Ik moest mijn uiterste best doen om niet in lachen uit te barsten. Ik had lava-vangbal gespeeld met vuurreuzen. Ik had onder een arend geskydived boven de daken van Boston. Ik had het Wereldserpent uit de Baai van Massachusetts opgevist en Fenriswolf ver-

slagen met een bol touw. En nu vertelde deze bok me dat ik voorzichtig moest zijn.

‘Dus waar is de “ha”?’ vroeg ik. ‘Jötunheim? Niflheim? Thorscheetheim?’

‘Je plaagt me.’ Otis’ zonnebril gleeed naar de zijkant van zijn snuit. ‘Maar de “ha” bevindt zich op een andere gevaarlijke locatie. Hij is in Provincetown.’

‘Provincetown,’ herhaalde ik. ‘Op het puntje van Cape Cod.’

Ik had een vage herinnering aan die plek. Toen ik acht was had mijn moeder me er in de zomer een weekend mee naartoe genomen. Ik herinnerde me stranden, zachte karamels, broodjes kreeft en een heleboel galerieën. Het gevaarlijkste wat we tegen waren gekomen was een meeuw met een spastische darm geweest.

Otis dempte zijn stem. ‘Er is een tumulus in Provincetown.’

‘Wat voor tumult?’

‘Nee, nee, een tumulus. Er is daar een graftombe van een *draugr*...’ Otis huiverde. ‘Een draugr is een machtig ondoord schep-sel dat magische wapens verzamelt. Sorry, het kost me moeite om het over *draugar* te hebben. Ze doen me aan mijn vader denken.’

Dat wierp opnieuw een hele reeks vragen op over Otis z’n jeugd, maar ik besloot die aan zijn therapeut over te laten.

‘Zijn er veel hollen van ondode Vikingen in Provincetown?’ vroeg ik.

‘Alleen deze, voor zover ik weet. Maar dat is genoeg. Als het “zekere voorwerp” daar is zal het lastig worden om het terug te halen – het bevindt zich onder de grond en wordt bewaakt door krachtige magie. Je zult je vrienden nodig hebben – de dwerg en de elf.’

Dat zou prima zijn geweest, als ik had geweten waar die vrienden waren. Ik hoopte dat Sam meer wist dan ik.

‘Waarom gaat Thor niet zelf een kijkje nemen bij die draugr?’ vroeg ik. ‘Wacht... laat me raden. Hij wil niet de aandacht trekken. Of hij wil ons de kans geven om helden te zijn. Of het is een lastig klusje en hij loopt al achter met z’n shows.’

‘Om eerlijk te zijn,’ zei Otis, ‘is het nieuwe seizoen van Jessica Jones net begonnen met streamen.’

Het is niet de bok z'n schuld, zei ik tegen mezelf. Hij verdient het niet om een knal te krijgen.

'Best,' zei ik. 'Als Sam terug is, bepalen we de strategie.'

'Ik weet niet of ik moet blijven wachten.' Otis likte een kruimel van zijn revers. 'Ik had het eerder moeten zeggen, maar eh, ik word gestalkt door iemand... of iets...'

De haartjes in mijn nek kwamen overeind. 'Je bedoelt dat je hierheen gevolgd bent?'

'Ik weet het niet zeker,' zei Otis. 'Hopelijk heeft mijn vermomming ze om de tuin geleid.'

O, nee, hè.

Ik tuurde de straat af, maar ik zag niemand opvallend staan loeren. 'Heb je die iemand of dat iets goed kunnen zien?'

'Nee,' bekende Otis. 'Maar Thor heeft allerlei soorten vijanden die willen voorkomen dat we zijn... zijn "ha" terugkrijgen. Die niet willen dat ik informatie aan jou doorspeel, vooral niet dit laatste: je moet Samirah waarschuwen en zeggen dat...'

Tsjak.

Sinds ik in het Walhalla woonde was ik eraan gewend geraakt dat er vanuit het niets dodelijke wapens tevoorschijn vlogen, maar ik was toch verrast toen er opeens een bijl uit Otis' harige borst stak.

Ik dook over het tafeltje om hem te helpen. Als zoon van Freyr, de god van vruchtbaarheid en gezondheid, kan ik onwijs coole dingen doen met eerstehulpmagie, als daar tijd voor is. Maar zodra ik Otis aanraakte wist ik dat het te laat was. De bijl had zijn hart doorkliefd.

'O jee.' Otis hoestte bloed op. 'Dan... ga ik... nu maar dood.'

Zijn hoofd zakte naar achter. Zijn porkpie-hoed rolde over de stoep. De vrouw die achter ons zat krijste alsof ze nu pas doorhad dat Otis geen schattige pup was. Dat hij nu een dooie bok was.

Ik liet mijn blik over de daken aan de overkant dwalen. Te oordelen naar de positie van de bijl moest hij ergens daarvandaan zijn gegoooid... ja. Net op tijd ving ik een glimp op van de aanvaller die uit het zicht dook – een in het zwart geklede gestalte met een soort metalen helm op.

Het was weer gedaan met ontspannen een kop koffie drinken op een terrasje. Ik rukte de magische hanger van mijn ketting en sprintte de bokkenmoordenaar achterna.